

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

יושיבום באמצע השינה על "ענני שמיא",
וכשיתעוררו משנתם יפקחו את עיניהם ויראו
שלפתע נמצאים הם בירושלים עיר הקודש...

ראה עמוד 9

ערב שבת קודש פ' שמות, מבה"ח שבט
ה'י' תהא שנת אראנו סגולות

שמה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכי"ר

לעילוי נשמת
הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד
ב"ד יהודא לייב ע"ה
שגלוב
נאסר לרגלי מסירות נפשו בעד החזקת היהדות ביום ד' תשרי ה'תרח"צ
ונרצח במאסרו ביום כ"ה טבת ה'תרח"צ
ת. נ. צ. ב. ה.
*
ולזכות
זוגתו הרבנית מארייאשא שתליט"א
לאריכות ימים ושנים טובות ומתוך בריאות הנכונה

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ההוראה מהמס"נ דשבת לוי

בקשר עם פ' השבוע, מובא בזה צילום (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על שיחת ש"פ שמות ה'תשט"ז (נדפסה בלקו"ש ח"ב ע' 487 ואילך)

להלן פענוח הקטעים שנוספו בהם תיקונים מכ"ק אד"ש (התיקונים הודגשו):

איז פון דעם א הוראה, אז ווען עס האנדלט זיך וועגן רוחניות, איז לפעמים ניט נוגע צי מען איז קלאר מחויב על פי דין זיך מוסר נפש זיין אדער ניט, עס איז אפילו ניט נוגע אויב מען איז מחויב טאן דעם עצם ענין מצד הדין, צי דאס איז נאר א הנהגה וואס דער רבי האט איינגעפירט, אדער א פריערדיקער רבי. על דרך ווי במצרים האט שבת לוי אנגענומען לימוד התורה ווי אברהם* וכו' האט עס איינגעפירט, ביז צו מסנ"פ.

אויב עס האנדלט זיך וועגן רוחניות, דארף מען ניט אננעמען קיינע גזירות, און גיין מיט דער גרעסטע שטארקייט.

ווארום גשמיות איז אפהענגיק פון רוחניות. גיט מען נאך א גזירה אין רוחניות, שפארט ארויס די גזירה אויך אין גשמיות. ולאידא גיסא, גיט מען ניט נאך די גזירה אין רוחניות, איז דעמאלט שרייט פרעה אליין לכו לסבלותיכם. פרעה אליין איז מודה אין דעם לסבלותיכם, אז מען איז ניט משועבד צו אים.

פרעה איז געווען א מלך בכיפה על כל העולם, און ער האט געהאט זייער גרויסע כחות, ביז אז אפילו משה רבנו האט מורא געהאט פאר דעם, ביז השיל"ת האט עס געזאגט, בא אל פרעה** און שבת לוי האט זיך אויך געפונען אונטער פרעה בארץ מצרים גופא, וואס קיינער האט פון דארט ניט געקענט אנטלויפן, נאר וויבאלד אז זיי האבן אים ניט נאכגעגעבן אין רוחניות, האט אויף זיי פרעה קיין דעה ניט געהאט.

די סיפורי התורה זיינען א הוראה בעבודת האדם.

. בשעת אז עס קומט א מנגד וואס איז מבלבל צו עבודת השם, זאל מען ניט מיינען, אז דורך דעם וואס מען וועט אביסל נאכגעבן, וועט ער אויפהערן מבלבל זיין. פונקט פארקערט, וועט מען אים עפעס נאכגעבן, וועט ער אנהויבן מבלבל זיין נאך שטארקער. און ניט נאר אין רוחניות, נאר אויך אין גשמיות. גיט מען עפעס נאך די גזירות אין רוחניות, וימרו את חייהם, שטייט באלד דערנאך, בעבודה קשה בחומר ובלבנים וגו'.

. הגם אז מצד דעם חושך הגלות פאדערט זיך צו פארבייגעהן כמה ענינים, וכמו מצות התלויות בבית המקדש, אבער באמת איז די כוונה פון גלות א הכנה והקדמה צו די גילויים דלעתיד.

(* ראה חזקוני שמות ה, ד.

(** ראה זהר ח"ב לד, א.

ההוראה מבשורת הגאולה במצרים לגאולה בדורנו זה

כשם שהקב"ה בישר ליעקב אבינו "אל תירא מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשימך שם, אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה", כך גם בגלות זו הקב"ה נמצא יחד עם בני ישראל בגלות ולאחמ"כ "אנכי אעלך גם עלה" ● רק צריך להיות "ויעזקו ותעל שועתם אל האלקים מן העבודה": "בנ"י צריכים לזעוק שכבר עשו את העבודה דלימוד התורה וקיום המצוות בזמן הגלות, ואם-כן מדוע מחזיקים אותנו עדיין בגלות?! ● ואזי מתקיים מיד ה"וידע אלקים", שהקב"ה מוציא מיד את בנ"י מהגלות ● משיחת ש"פ שמות ה'תשמ"ג – בלתי מוגה*

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

וכשם שהקב"ה בישר ליעקב אבינו "אל תירא מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשימך שם, אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה"⁴, כך גם בגלות זו

– גלות שבה נמצאים הן היהודים בחוץ לארץ והן היהודים בארץ ישראל, כיון שנחרב בית המקדש ונתבטל המעמד ומצב דישראל במעמדם ולוים בדוכנם וכהנים בעבודתם⁵, היות ש"מפני חטאינו גלינו מארצנו"⁶, ואדרבה, בארץ ישראל – פלטרין של מלך – הגלות יותר נוגעת מאשר בחוץ לארץ שאינה

א. ידוע הרי ש"התורה היא נצחית"¹. וכשם שהתורה מספרת כיצד ה' סדר יציאת בני ישראל מגלות מצרים, כך גם צריך להיות סדר היציאה מהגלות הנוכחית, וכדלקמן.

בגלות מצרים, כאשר הקב"ה שלח את משה רבינו למסור לבני ישראל שהם ייצאו מהגלות, הסדר ה' שבני ישראל צריכים לשאול את משה רבינו "מה שמו"²? וזה ממשיך ומגלה ("רופט ארויס") את מענה הקב"ה למשה³: "אהי אשר אהי" גו' כה תאמר לבני ישראל אהי' שלחני אליכם."

(* השיחה מובאת בעריכה מחודשת בהוספת מראי-מקומות בשולי-הגליון. המו"ל.

(1) תניא רפ"ז.

(2) פרשתנו ג, יג.

(3) שם יד.

(4) ויגש מה, ג-ד.

(5) ע"פ "רבון העולמים" בתפלת השחר.

(6) תפלת מוסף דיו"ט (שאומרים גם באה"ק ת"ו).

פלטרין של מלך –

הקב"ה נמצא יחד עם בני ישראל בגלות ולאחמ"כ "אנכי אעלך גם עלה".

ולכן אסור ח"ו ליפול ברוח ("זיין אראפגעפאלן"), צריכים רק שבני ישראל יזעקו על הגלות, ואזי "וישמע אלקים את נאקתם וגו'"⁷ עד "לזידע אלקים"⁸, והקב"ה מוציאם מהגלות.

ב. ויתירה מזו, בגלות הנוכחית הדבר בתוקף יותר מכפי שהי' בגלות מצרים:

נאמר בזהר⁹ ומבואר בתורה אור¹⁰, שבגלות מצרים הי' "זימרו את חייהם בעבודה קשה בחומר ובלבנים ובכל עבודה בשדה גו"¹¹ כפשוטו, משא"כ עכשיו, כאשר עורכים הכנות לביאת משיח צדקנו, הרי זה מתבטא בעבודה ויגיעה בלימוד התורה – "בחומר דא קל וחומר, ובלבנים דא ליבון הלכתא, ובכל עבודה בשדה דא ברייתא", ולא עבודת פרך כפשוטו ח"ו.

וכאשר אנו עדיין נמצאים בגלות, צריך להיות ה"זעקו ותעל שועתם אל האלקים מן העבודה"¹²: בני ישראל צריכים לזעוק שכבר עשו את העבודה דלימוד התורה וקיים

המצוות בזמן הגלות, וישנו כבר ה"חומר דא קל וחומר ובלבנים דא ליבון הלכתא" וכו', ואם-כן מדוע לאחרי כל-זה מחזיקים אותנו עדיין בגלות!?

אמנם העבודה כבר ישנה, אבל זקוקים רק לצעקתו של היהודי שרוצים לצאת מהגלות, ואזי מתקיים מיד ה"זידע אלקים", שהקב"ה מוציא מיד את בני ישראל מהגלות.

ג. והנה, כשם שבגלות מצרים היו כמה מבני ישראל שלא זעקו ולא רצו לצאת ממצרים ר"ל¹³, כך גם עכשיו ישנם ר"ל יהודים שלא זועקים ולא רוצים לצאת מהגלות!

אבל רובם של בני ישראל – עד "ועמך כולם צדיקים"¹⁴ – רוצים לצאת מהגלות, ולכן מוסיפים ביתר שאת ויתר עוז בקיום התורה והמצוות בכדי למהר את היציאה מהגלות, בידוענו את הבטחת הקב"ה שכאשר בני ישראל מוסיפים בעבודתם בתורה ומצוות, ממהרים עוד יותר את הגאולה.

ולא כמו אלו הנופלים ליאוש ר"ל מחושך הגלות, אלא יודעים אנו שאפילו אם אכן זהו חושך כפול ומכופל, אעפ"כ יש בכחו של יהודי ע"י פעולה אחת להביא את הגאולה!

**כשם שבגלות מצרים
היו כמה מבני ישראל
שלא זעקו ולא רצו
לצאת ממצרים ר"ל,
כך גם עכשיו ישנם
ר"ל יהודים שלא
זועקים ולא רוצים
לצאת מהגלות!**

אח"כ צוה כ"ק אד"ש לנגן ניגון הכנה, ניגון אדה"י ויניע זשוריצי כלאפצי".

בהמשך רמז כ"ק אד"ש לכמה אנשים לומר "לחיים", ואח"כ אמר: אם אתחיל להזמין כ"א בפ"ע ועוד קודם לכן אצטרך להתבונן באיזה תוארים לקראו (שח"ו לא אשכח שום תואר...) – אזי יגיעו תלמידנו ויאמרו ש"הגיע זמן ק"יש של שחרית"... לכן מזמינים את כולם בהזמנה כללית, בכל התוארים עד "לך דומי תהלה" (דהיינו שאין מספיק תוארים) ושיאמרו כולם "לחיים", ואח"כ יהי לחיים ולברכה לאורך ימים ושנים טובות.

לאי שחיפש כוס קטן אמר כ"ק אד"ש: אין לכם כוס יותר קטן?...

בסיום ההתוועדות ניגן כ"ק אד"ש "צמאה לך נפשי גו", וטרם צאתו החל לנגן "נייעט נייעט נייעקאווא".

בעת שיצא כ"ק אד"ש רמז לאי לומר "לחיים" על כוס מלא, וכשאמר מחא כ"ק אד"ש את כפיו הקי' (בחיוך).

י"ק פ, פ"ת ט"מ: כ"ק אד"ש הגיע מביתו בשעה 10:10. בפרוידור 770 עמד עני וכשהתקרב כ"ק אד"ש לפתח חדרו חזר אליו לפתע ונתן לו צדקה. לאחר משך זמן נכנס כ"ק אד"ש לקריאת התורה.

אחר-הצהריים נסע כ"ק אד"ש למקווה, ובשעה 3:00 נסע ל"אוהל" שם שהה עד ל-6:20 בערב. כשחזר נטל את ידיו הקי' בגי' התחתון ולאחר זמן נכנס לתפלת מנחה.

בשעה 6:45 נכנס כ"ק אד"ש לתפלת ערבית, ולאחר משך זמן נסע לביתו.

בשעות הערב הגיעה הקבוצה הראשונה מאה"ק לקראת יו"ד שבט.

תודה ובקשה

מקונטרס זה ואילך אנו נעזרים לעריכת היומן בגליונות "חדשון בית חיינו 770" שיצאו לאור בזמנו (מחודש שבט תש"מ) ע"י הר' אליהו הכהן שי' כהן (רחובות, ארץ הקודש) ותודתנו נתונה לו על שמסרם לפרסום בגליונו, וזכות הרבים תעמוד לו ולב"ב עד עולם בהזדמנות זו אנו פונים שוב בבקשה נרגשת לכל מי שיש בידו הנחה, סליל הקלטה, אגרת או יומן מכ"ק אד"ש שעדיין לא פורסמו – למוסרם לידינו, וזכות הרבים תעמוד לו

בידך להקדיש מדור זה לזכות קרוביך למשך שנה שלימה!

פרטים בטלפונים: ארצות הברית – 778-6670 (718). ארץ הקודש – 873-0823 (04)

(11) פרשתנו א, יד.
(12) שם ב, כג.
(13) פרש"י בא, י, כב.
(14) ישעי' ס, כא.

(7) פרשתנו ב, כד,
(8) שם, כה.
(9) ח"ג קנג, א (ברע"מ).
(10) ריש פרשתנו.

לפניכם פרק ט"ו מ"יומן תש"מ" ממוצש"ק פ' שמות - עד עש"ק פ' וארא
 היומן החל בגליון שכט ובעז"ה ימשיך להופיע כאן (כמעט) מידי שבוע
 [תודתינו נתונה לארכיון "ועד שיחות קודש" אשר הואיל לפרסום יומן זה ע"ג
 גליונו. היומן כולו יפורסם אי"ה בהוצאה החדשה של "שיחות קודש" תש"מ]
 נערך ע"י מערכת "יחי המלך" - ע"פ רשימה פרטית*, 'בלי אחריות'

אוצ"ש"ק פ' שמות, אור"ל"ג טבת - יום הפילוח באבא"ר הוקן:

התוועדות: כ"ק אד"ש פתח בשיחה א' על המעלה שביום הסתלקות דצדיק וביאר
 המילים "פועל ישועות בקרב הארץ", והמשיך לבאר זאת בשיחה ב' בקשר לפתיחת ספריו
 של בעל ההילולא: התניא, השו"ע והסידור, החל מהתניא שפותח בפסוק "כי קרוב אליך
 גוי לעשותו", וכן מהסעיף הראשון בשו"ע "יהודה בן תימא אומר כו", וכן מתחילת הסידור
 "הריני מקבל גוי ואהבת לרעך כמוך", וביאר כ"ק אד"ש באריכות ג' הוראות מפתחת כל
 ספר וקישר ביניהם בנוגע למעשה בפועל.

שיחה ג' - סיפור החלום של אדמו"ר האמצעי בענין חציית הנהר ע"י הה"מ ואדה"י
 (נדפס ב"תורת שלום" ע' 85 ואילך), ופתרונו ע"י אדה"י בענין ההבדל שבין עבודת
 הצדיקים לעבודת הבע"י, וביאר כ"ק אד"ש באריכות ההוראה מזה בעבודתו. אח"כ צוה
 לנגן ואמר מאמר ד"ה "ואלה שמות גוי".

שיחה ד'-ה'-ו' - ביאור בפרש"י בפי שמות, וכן ביאור באגרות אדמו"ר ז"ל בענין שמו
 של בעל ההילולא.

(* וזאת למודעי: עריכת היומן נעשתה ע"פ מס' יומנים של אנ"ש והת' אשר שהו באותה תקופה ב"בית חיינו"
 - 770, והעלו על הכתב את אשר ראו בעצמם או שמעו מאחרים, ומטבע הדברים יתכן שנפלו אי-אלו טעויות
 ביומנים אלו אשר חלקם נכתב לעיתים בצורה בלתי ברורה, ואנו מתנצלים ע"כ מראש ו"שגיאות מי יבין".

בתוך היומן מובאות נקודות קצרות מתוכן שיחותיו של כ"ק אד"ש בתרגום חפשי ללה"ק, ולהבנת הדברים יש
 לעיין בשיחה עצמה.

וכפי שכתוב בתקוני זהר¹⁵ שאם צדיק
 אחד (ועאכו"כ שני צדיקים) מתנהג כדבעי
 הוא מביא את הגאולה, וכפסק הרמב"ם¹⁶
 ש"צריך כל אדם שיראה עצמו כו' כאילו חציו
 זכאי וחציו חייב כו' עשה מצוה אחת הרי
 הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף
 זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

זאת-אומרת: אפילו אם נאמר שחציו עולם
 חייב ח"ו - אשר באמת זהו חשבון של שקר,
 כיון ש"ועמך כולם צדיקים" - פוסק הרמב"ם
 שע"י מצוה אחת, פעולה אחת, דיבור אחד או
 מחשבה אחת, יכולים להכריע את כל העולם
 כולו לכף זכות ולהביא תשועה והצלה!

ועאכו"כ כשהמציאות אינה כך, אלא רוב
 העולם הוא זכאי - הרי ודאי שע"י פעולה
 אחת יכולים להכריע את כל העולם כולו לכף
 זכות ולהביא תשועה והצלה!

ועד שע"י אותה פעולה אחת אפשר להביא
 את התשועה והצלה האמיתיים - הגאולה
 האמיתית והשלימה, שאזי יהי "ואשא אתכם
 על כנפי נשרים"¹⁷, בדוגמת מה שהי' ביציאת
 מצרים שמרעמסס לסוכות "ק"כ מיל היו,
 ובאו שם לפי שעה שנאמר ואשא אתכם על
 כנפי נשרים"¹⁸ - כך גם יהי' בגאולה העתידה
 "וארו עם ענני שמיא"¹⁹, ברגע אחד ללא שום
 מדידות והגבלות.

ובמכל-שכן וקל-וחומר מיציאת מצרים:
 במצרים היתה העבודה "בחומר ובלבנים גו"

בגשמיות כפשוטו, וכשמדברים על גשמיות
 הרי זה במדידה והגבלה, אשר קודם עושים
 דבר אחד ואח"כ עושים דבר שני ואי אפשר
 לעשות שני דברים בבת אחת, קודם מניחים
 לבינה אחת ואח"כ מניחים לבינה שני' וכו';

משא"כ כאשר העבודה היא ברוחניות (כפי
 שהיא בגלות זו) "בחומר דא קל וחומר,
 בלבנים דא ליבון הלכתא כו" - אזי ברוחניות
 אין שום מדידות והגבלות, ולכן יכול להיות
 "וארו עם ענני שמיא"¹⁹.

ד. והנה, לאחר כל הדיבור העיקר הוא
 שיהיו "אודנין דשמעין" (כמדובר לעיל²⁰)
 ושמה יבוא מעשה בפועל: שיהודים יוסיפו
 בקיום התורה ומצוותי' ביתר שאת ויתר עוז,
 החל מהענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל,
 וחינוך עצמו וזולתו, מבצע תורה, מבצע
 תפילין, מבצע מזוזה, מבצע צדקה, מבצע בית
 מלא ספרים - יבנה וחכמ' מבצע נרות שבת
 קודש ויו"ט, מבצע כשרות האכילה והשתי'
 ומבצע טהרת המשפחה,

והמבצע והמצוה שלכל יהודי תהי' אות
 באחד מספרי התורה הכלליים, שע"יז
 מתאחדים כל בני ישראל,

וזה גורם שעוד יותר מהר, כל בני ישראל
 יחד, בהתאחדות גמורה, ייצאו מהגלות
 לגאולה האמיתית והשלימה, בדוגמת מה שהי'
 ביציאת מצרים, שכל בני ישראל היו שם יחד,
 ומשם ייצאו כולם ביחד.

15) הובא במאמר אדה"י ד"ה איתא בתיקונים - בונה
 ירושלים ספ"ד. מאמרי אדה"י הקצרים ע' תג. וראה זהר
 חדש ס"פ נח (כג ד).
 16) הל' תשובה פ"ג ה"ד.
 17) יתרו יט, ד.
 18) פרש"י עה"פ בא יב, לז.
 19) דניאל ז' יג. סנהדרין צח, א.
 20) סוסי"ז בהשיחה (שי"ל ע"י "ועד הנוחות הת").

מדור זה מוקדש לעילוי נשמת **פאולין רות** בת ר' **יצחק** ע"ה - נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס
 ולע"נ **אורי אהרן יואל** בן **יוסף ארי' לייב** - נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב
 וליבות משפחתם שיהיו

”וביד חזקה יגרשם מארצו”

(שמות ו, א)

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת ”יחי המלך”*

א. על הפסוק האחרון בפרשתנו ”כי ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו”, מפרש רש”י ש”ביד חזקה ישלחם” קאי על ידו החזקה של הקב”ה על פרעה, ואילו ”ביד חזקה יגרשם” קאי על ידו החזקה של פרעה על בני ישראל שישלחם ”על כרחם של ישראל, ולא יספיקו לעשות להם צידה, וכן הוא אומר¹ ותחזק מצרים על העם למהר לשלחם וגו” (ובזה לכאור’ מקויים הענין דמסיימים [פ’ שמות] בטוב).

בפשוט מובן, שרש”י הוכרח לפרש כן מצד זה שכתוב ב’ פעמים ”ביד חזקה”, שאם לא כן ה’ מספיק לכתוב רק פעם אחת.

וצריך להבין: לכאורה יכול ה’ רש”י להביא ראי’ חזקה יותר לענין החפזון, מכך שהבצק אשר הכינו בני ישראל לדרך לא הספיק להחמץ, שזמן חימוץ הבצק הוא כדי שיעור מיל, ח”י דקות או כ”ד דקות או חצי שעה, ומדוע מביא רש”י ראי’ דוקא מכך שלא הספיקו להכין צידה? הרי מדובר על ששים רבוא אנשים, נשים וטף, ומקנה רב כו’ שהלכו למדבר שבו ”נחש שרף ועקרב וצמאון אשר אין שם מים גו”², ומובן שהכנת צידה לדרך כזו אורכת זמן רב [וזה שלא הספיקו להכינו אינו ראי’ כ”כ על חפזון?]

והפלא הוא, שהפסוק ”וישא העם את בצקו טרם יחמץ” מופיע תיכף לאחרי הפסוק שמביא רש”י בפירושו (”ותחזק מצרים כו”³), ולכאור’ ה’ עליו להביא פסוק זה כראי’, כנ”ל?

ב. הדבר יובן בהקדים קושיא נוספת בפסוקים אלו:

במענה על טענתו של משה רבינו ”למה הרעותה גו”³, עונה לו הקב”ה: ”עתה תראה גו’ ביד חזקה יגרשם מארצו”, כלומר, שבני ישראל לא ירצו לצאת ופרעה ישלחם כו’.

נשאלת השאלה – הלא טענותיו של משה רבינו הם: א) כיצד יכולה להיות הגאולה כאשר אחרי כל האותות והמופתים כו’ טענו בני ישראל שנהי’ להם רק יותר גרוע ושאינם רוצים לצאת. ב) איך ילך הקב”ה להוציאם ממצרים, ”ערות הארץ”⁴, מקום שאסור להתפלל בו.

וא”כ לכאורה אינו מובן, מה ענה לו הקב”ה בזה ש”ביד חזקה גו”³, הרי אדרבה, זה רק מחזק את טענותיו?

יש לנו כבר את ה”מלך מבית דוד” שהוא ”בחזקת משיח”

. . בפשוטות – שלא זקוקים להפסק ח”ו בין ”כל ימי חיך” ו”ימות המשיח” (כמו שהיה אצל בני” בכל הדורות שלפני דורנו זה), אלא ”כל ימי חיך” דכל אחד מבני”, חייו הגשמיים כנשמה בגוף, כוללים בפשוטות (גם) ”ימות המשיח” בלי הפסק, מכיון שהגאולה באה תיכף ומיד ממש ברגע זה ומקום זה (אפילו גם כשזה במצב דלילה, ”הבאים מצרימה”), כך שהרגע האחרון דהגלות והנקודה האחרונה דהגלות נעשים הרגע הראשון ונקודה ראשונה דגאולה,

ומ”ימי חיך” בזמן הזה ובמקום הזה, בלי שום הפסק כלל ח”ו (גם אם הוא כבר מבוגר יותר משבעים שנה וכיו”ב), עובר כל יהודי מיד – בתכלית השלימות, ”ראובן ושמעון נחתין ראובן ושמעון סלקין”, בהמשך ד”כל ימי חיך” בימות המשיח, וחיים נצחיים שיהיו אז.

ובנוגע לפועל הכוונה, שהעבודה דבני” עתה צריכה להיות ”להביא לימות המשיח”, לגלות מיד (”שוין”) תיכף בפועל איך שהמצב ד”הבאים מצרימה” בגלות הוא באמת מצב ד”גאולת ישראל”, עי”ז שמתכווננים בעצמם ומכינים אחרים למצב ד”ימות המשיח”.

כולל ובמיוחד – בקשר עם יום ההילולא דהרמב”ם – עי” שמוחקים ומוסיפים בלימוד ספר משנה תורה להרמב”ם, כולל – עי” ההשתתפות (או להוסיף חיזוק בזה אם משתתף כבר) בלימוד הרמב”ם דכו”כ מבני” ג’ פרקים ליום, או פרק א’ ליום, או ספר המצוות,

ובפרט – בספר הרמב”ם עצמו הלכות מלך המשיח, בשני הפרקים האחרונים דהלכות מלכים בסיום ספר משנה תורה.

ונוסף ללימודו בעצמו בזה, להשתדל להשפיע גם על עוד מבני” מסביבתו, אנשים נשים וטף, באופן ד”העמידו תלמידים הרבה”, ומהם יראו וכן יעשו רבים.

ויהי רצון, שע”י עצם ההחלטה בדבר יקבלו תיכף ומיד את השכר, הקיום בפועל של דברי הרמב”ם בסיום ספרו, שלאחרי שיש לנו כבר את ה”מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו . . ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם מלחמת ה” – שהוא ”בחזקת שהוא משיח” – שהוא יהיה תיכף ומיד ”משיח בודאי”, עי”ז ש”עשה והצליח ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל . . ויתקן את כל העולם כולו לעבוד את ה’ ביחד כו”⁵,

עד – כסיום הרמב”ם ”מלאה הארץ דיעה את ה’ כמים לים מכסים”.

(משיחת ש”פ שמות, כ”א טבת ה’תשנ”ב – מוגה, תרגום מאידית*)

(* התרגום הוגה ותוקן מחדש על ידינו. המו”ל.

(* השיחה עברה עיבוד ועריכה מחודשים ונוספו לה מראי-מקומות בשוה”ל. עוד בענין המדובר בשיחה זו ראה בלקו”ש ח”א ע’ 1 ואילך.
1) בא יב, לב.
2) דברים ח, טו.
3) פרשתנו ה, כב.
4) מקץ מב, ט. יב.
5) ערות הארץ”⁴, מקום שאסור להתפלל בו.

איך לעודד ולחזק את רוח בנ"י?

. יש לעודד ולחזק את רוחם של בנ"י ע"י ההכרזה שהקב"ה אומר בכל יום באופן חדש ממש "פקד פקדתי אתכם", ומשיח צדקנו "עומד אחר כתלנו", ו"הנה זה בא", ויש להתכונן לקבל את פניו ע"י ההוספה בקיום התומ"צ, כפס"ד הרמב"ם (בעל יום ההילולא דכ"ף טבת, מוצש"ק זה) שע"י "מצוה אחת הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

(משיחת ש"פ שמות, י"ט טבת ה'תנש"א - מוגה)

כל הענינים המנגדים לא יעכבו את ביאת משיח צדקנו

. בסוף פרשת שמות נאמר – "כי ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו" (על כרחם של ישראל יגרשם). רש"י, זאת אומרת: היו יהודים שלא רצו לצאת מגלות מצרים, ועל זה אמר הקב"ה – "ביד חזקה יגרשם מארצו": גוים יגרשו את בני-ישראל מן הגלות!!

על-פי-זה מובן שכל הענינים המנגדים ללימוד התורה כדבעי ולקיום המצוות בהידור, ודיבורים . נגד ביאת משיח צדקנו במהרה בימינו ממש – לא יעכבו את ביאת משיח צדקנו, ובפשוטות: ביאת משיח צדקנו תהי' תיכף ומיד, "אחכה לו בכל יום שיבוא", "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", וטעם הדבר – כי "רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום!!"

(משיחת כ"ד טבת ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

בודאי כבר כלו כל נשמות שבגוף

ולהעיר, שמכיון שבזמן הגמרא כבר "כלו כל הקיצין", הרי, בהכרח לומר שבזמן הגמרא כבר כלו כל נשמות שבגוף, אלא מאי (כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך ואמרו): מכיון שבמשך הדורות נולדו עוד ריבוי בנ"י, מובן, שניתוספו עוד נשמות באוצר ששמו גוף (ולהעיר גם מענין הגלגולים כו'); אמנם, לאחרי שנולדו כל בנ"י במשך כל הדורות שבינתיים עד לימינו אלו, כולל גם אלו שנולדו אתמול והיום – בודאי כבר כלו כל הנשמות שבגוף, ומכיון שכו', צריך משיח צדקנו לבוא תיכף ומיד, בעיצומו של יום השבת!

(משיחת ש"פ שמות, כ"ג טבת, מבה"ח שבט ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

בידך להקדיש מדור שלם לזכות קרוביך למשך שנה שלימה!

פרטים בטלפונים: ארצות הברית – 778-6670 (718). ארץ הקודש – 0823-873 (04)

והביאור בזה:

הקב"ה אמר למשה רבינו: דע לך, זה גופא שבני ישראל לא ירצו לצאת הוא משום שאצלך ישנה הקושיא ד"למה הרעותה גו", וממנה משתלשל ענין זה שבני ישראל לא ירצו לצאת!

וזוהי הוראה לכאן"א:

אל לו לומר – הרי אני מקיים מצוות מדאורייתא ומדרבנן, ואף מנהגים, והרי "המעשה הוא העיקר"⁵, ומדוע עלי לקיימם בהידור דוקא?

– ע"כ אומרים לו, שמזה שהוא איננו מהדר בקיום המצוות משתלשל שנכדו וכו' יערוך חשבון שהיות והסבא עשה זאת ללא הידור וללא חיות, במילא כיון שהוא חי כמה דורות לאחריו, הרי אינו צריך לקיים בכלל מצוות עשה!

ג. אך עדיין קשה: הרי ידוע שאין מסיימין אלא בדבר טוב, ולכאן' לפי הנ"ל פרשתנו מסתיימת בהיפך הטוב, ומדוע לא כתב זאת רש"י בפ' וארא כו' היכן שמזכיר את האבות שלא הרהרו על הקב"ה⁶ וכו'?

ולכן כותב רש"י "על כרחם של ישראל", זאת אומרת: גם כאשר הוא מסרב לצאת ממצרים וטוען לשם מה אני זקוק לגאולה; הרי הוא חי במדינה דמוקרטית שבה מרשים לו ללמוד ולהתפלל ללא הפרעה, ומה הוא זקוק לארץ ישראל כאשר שטחה של מדינה אחת כמו טקסס גדול פי כמה ("קען איינפאקן") מכל ארץ ישראל; רצונו במחשב – יש לו במנהטן, רצונו בתפוז טוב – יש לו בלוס-אנג'לס, ואפי' יש לו ישיבת תומכי תמימים בברוקלין!... כאן (בארה"ב) יש לו אפשרות להיות "סנטור", ואם הוא גם נולד באמריקה ביכולתו להתמנות אפילו ל"נשיא"...

[ובמכל-שכן וקל וחומר:] אם אצל סבו הדולר או איזה שמש גוי תפסו מקום, כל-שכן שאצלו יתפוס מקום הבית, המרכז המסחרי, הסנט, הנשיא וגם מליון דולר... ובשביל מה צריכים לקחת אותו מהמשרד שלו בגאולה לארץ ישראל – הוא ישאר כאן עם כל ממלכתו...

על-כך אומרים לו, שהוא נמצא בגלות ממש, ושבגאולה יקחו אותו מהמשרד (ומהמליון דולר) לארץ ישראל, אלא שבינתיים עליו באמת להודות להקב"ה ע"כ שטוב לו פה, שהרי יכלו לקחת אותו גלות עם שלשלאות של ברזל, וכפי שהי' במצרים שלמרות שבני ישראל היו ב"מיטב הארץ", בכל-זאת היו בגלות מצרים!

ומה שמינו אותו לנשיא – הרי-זה בכדי שיפעל את התפילות בבתי הספר ויתמוך בכספו בישיבות, וזהו תפקידו.

ד. ולכן אומר רש"י "על כרחם של ישראל" – כלומר, שכאשר לוחצים ("מען גיט א קוועטש") את היצר-הרע הוא רוצה לצאת מהגלות, כיון שהיהודי בפנימיות הוא לעולם טוב

(6) פרש"י וארא ו, ט.

(5) אבות פ"א מי"ז.

"אידן, גייט אַרויס פון גלות!"

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. כאשר בא יהודי ותובע אריכות ימים ושנים טובות הרי בודאי שמצליח הוא לפעול זאת וכך אכן נה' בפועל, ובכוחו של כל יהודי לתבוע זאת!

עאכר"כ כשיהודי תובע שתבוא כבר הגאולה, כיון ש"כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה"², ונשיא דורנו פסק שכל היהודים כבר עשו תשובה – "לאלתר לתשובה"³, ועכשיו צריך כבר להיות ה"לאלתר לגאולה" – במילא צועקים: "עד מתי!?"

ב. הנה, ישנם הטוענים: כיצד יתכן שיושב בן-אדם ומייגע יהודים ("ער מאטערט אידן") כמה שעות, מדבר על דא ועל הא ("אהער און אהין") ואח"כ צועק לפתע "דאָלאַי גלות!" ותובע מהם שגם יצעקו "עד מתי" מכיון שעבר כבר יום שישי, חלפו כמה שעות בשבת וכעת עומדים כבר בשבת אחר-הצהרים לאחר כמה שעות שמדברים כאן, ועדיין לא בא!!

טוענים הם: לשם מה צריכים להזכיר להם ביום השבת את צער הגלות, ועקב כך לבוא עוד בטענות להקב"ה (כביכול) ולומר דעות להקב"ה – אנו רוצים לחיות עם הקב"ה בשלום ולא לריב עמו!

ובפרט שהקב"ה יודע מה עליו לעשות, ויודע מש"כ בגמרא ש"כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה", ויודע גם שנשיא דורנו פסק שיהודים עשו כבר תשובה – ואם-כן, כיצד מגיע "יא-טיביע-דאָם" ותובע שצריכים כבר את הגאולה!?

ג. עונים להם, שלא נוגע כאן שום חשבונות, מה שנוגע הוא רק שתבוא כבר הגאולה בפועל, ובאופן ד"אחישנה"⁴, ו"אחישנה" שב"אחישנה"!!

ומה שיושבים יהודים בהתוועדות וישנים? – יושיבום באמצע השינה על "ענני שמיא"⁵, וכשיתעוררו משנתם יפקחו את עיניהם ויראו שלפתע נמצאים הם בירושלים עיר הקודש, ובאם לא יבינו היכן נמצאים – יספרו להם, והם ייטלו נטילת-ידיים ויאמרו להם איזה ברכה לעשות ע"פ שולחן-ערוך!

ומה שישנם קושיות? – שיהי' לבריאות! אבל קודם שתבוא הגאולה, ובודאי שאז ירחם עליו אליהו הנביא, בראותו שאינו יכול לישון ומצטער מהקושיא שיש לו, ואליהו יתדצה.

"אָבער אידן – גייט אַרויס פון גלות" [= אבל, יהודים – צאו מהגלות]!!!...

[כ"ק אדמו"ר שליט"א הפסיק לרגע, חייך ואמר:] לחיים, לחיים ולברכה [ועשה תנועה בידו הק'].

(תרגום חפשי משיחת ש"פ שמות ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(1) למדים זאת מטענת יעקב אבינו "מעט גו' ולא השיגו את ימי שני חיי אבות" (כמדובר לפני"ז בהשיחה).
 (2) סנהדרין צז, ב.
 (3) "הקריאה והקדושה" תש"א-ב.
 (4) ישע"י ס, כב. סנהדרין צח, א.
 (5) דניאל ז, יג. סנהדרין שם.

וכאשר לוחצים אותו זה מתגלה, וגם אם הוא יודע שלא יהי' לו צידה, "לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה"⁷, אעפ"כ רצונו לצאת מהגלות.

וזהו הטעם לכך שרש"י מביא ראי' דוקא מענין הצידה: רש"י לא בא להראות לנו את המהירות שבה יצאו בני"י ממצרים, אלא רוצה ללמדנו שיש לצאת מהגלות גם ללא צידה כו', כנ"ל.

ה. ובזה תובן קושיא נוספת: מדוע דוקא כשאמרו מצרים "כולנו מתים"¹ יצאו בני ישראל, הרי בני ישראל כבר היו רגילים בצרותיו של פרעה כו', ולכאורה מה ההתפעלות מזה?

והביאור הוא: משום שהמצריים (הקליפה) בעצמם ראו את האלוקות, וזה פעל בדרך ממילא גם על בני ישראל שיצאו.

ולכאור', כיצד יתכן שמצרים יידעו זאת לפני בני ישראל? על-כך כותב רש"י "ותחזק מצרים גו'", כלומר, שדבר זה מבוסס ("איינגעשטעלט") בתורה (שמצרים יידעו זאת לפניהם).

ועד"ז יהי' לע"ל "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"⁸, אלא שאז לא יהי' זה בחפזן ובמנוסה אלא "בשובה ונחת תושעון"⁹, בביאת משיח צדקנו בקרוב ממש.

(תרגום חפשי ומעובד משיחת ש"פ שמות ה'תשכ"ה - בלתי מוגה)

(7) ירמ' ב, ב.
 (8) מיכה ז, טו.
 (9) ישע"י ל, א.

יש לך שמחה במשפחה?

יום הולדת, ברית, בר מצוה או חתונה...

יש לך את כל הסיבות לתת הקדשה ב"יחי המלך!"

גם מתנה מקורית, גם הפצה בקנה מידה עולמי

וגם, והוא העיקר, עיזי תקרב ותחיש את התגלותו של הרבי מה"מ

כדאי לדעת: ניתן לחלק את ה"יחי המלך" כתשורה בשמחות בתוספת כיתוב על הכריכה הקדמית והאחורית

התקשר עכשיו:

באָרה"ב: **778-6670 (718)**

באָה"ק: **873-0823 (04)**